SIMONA PANAITESCU

DESPRE LĂCOMIE ŞI DOR

2013

TENTAȚIE ȘI INSTINCT

Îmi spun…

poate că
nu-s decât nebuni
fluturii albi
ameţiţi de miresmele tari ale primăverii;
au aripi fragile, duhnind a lut încins
şi înfrângere

poate e mai comod aşa
ferestre închise ca nişte morminte
tihnită
tihnită cameră

îmi spun
- şi muzica vieţii o poţi asculta
în surdină.

Singur în pădurea cu ochi

singur în pădurea cu ochi,
mai întinde mâna, mai netezeşte o cută
mai mută un bolovan...
şi azi are pe buze acelaşi cântec
de umbră
lălăit şi straniu
în care nu crede.
nebunia picură clipocind din frunză
în frunză pe ochii fără pleoape;
prin sângele îngreuiat de nimicnicie
începe diviziunea sufletului.

fericit trăieşte în fiecare privire
lipită de corpul său
magnifică etichetă...
religia lui sunt ochii
aceştia
o lume de vis strecurată
în fibrele sclerozate ale inimii
- el nu cunoaşte altă emoţie -
maligna iubire de sine
prea puţin alterată de spaima
că într-o zi, neiertătorul Horus
va strânge cu mâna-i divină
dintr-o mişcare
evantaiul păunului.

Fără glas în furtună

un ochi îl deschizi
din patima cerului
deschizi însă altul
din pietrele drumului
şi iată, nu vezi
când brusc te ajung
uitatele şoapte şi vise
fosile
dar urma lor doare
căci ţine-mpreună
iertare, orgoliu
iubire şi ură…

întors la nouăzeci de grade
învins până-n străfund de număr
mai poţi dori, cânta, simţi
aşa cum des o făceai altădată
divinul avânt al cometei
în zbor neîntrerupt către soare?

oh, nu uita că sufocat de furtună
un suflet visează zăpadă
ori moare.

Dimineața

ca o subretă cenușie
privindu-te zeflemitor în ochi
- ochi în ochi
  piatră de piatră
  ostilitate cu ostilitate

dar iată…
vă prindeți încă o dată mâinile
și mergeți cuminți
mai departe.

Colina înverzită

tinereţe... iată credinţa!
un loc unde poţi să îngropi
atât de bine iubirea trecută
asemeni unui gropar de lux
- fără să laşi nici cea mai mică
urmă
nici măcar un deget, ieşit puţin în afară
nici măcar un capăt al inutilei batiste
albe
nici măcar surâsul de adio
care nu e nici el decât un ultim
element de decor
lipsit de însemnătate

iubirea întruna presară din fugă
nenumărate, calde, colorate nimicuri
dar nu destule
nicidecum destule
niciodată destule
pentru capacitatea colinei înverzite
- acolo pământul e proaspăt şi liber
cu libertatea insectei de-o zi
al cărei somn dintâi
e însăşi moartea
- acolo pământul e afânat, e moale
se-ngroapă chiar şi pe sine
cu multă voluptate

este propria lui închidere.

Tentaţie şi instinct

undeva se ascunde şi corul acesta
undeva murmură el… stop, stop, stop, stop
în vreme ce tu iar alergi
din prea multă ură
sau prea multă dragoste
picurată ca dintr-o pipetă cu acid
pe tot mai fragila
piele a sufletului

pentru o clipă
eziţi: nu e rea melodia
să te opreşti?… totuşi fugi
prea se simte aici
un obstacol serios
între tine şi
stalul orchestrei
ce dacă eşti mai atent
cu un gram mai atent
decât râul umflat
la marginea casei tale

doar ştii că nici tu
asemenea lui
nu-ţi poţi controla curgerea.

Thalita kumi

uimirea?… sau ce
altceva stăruie
reflectat cum nici o rază
de soare, de lună
ori inimă pierdută
în ultima privire
a omului ce moare
neaşteptat, precum fluturele
poposind pe tăciuni încinşi
cu dezinvoltura petalei
căzute fără de veste din cer
şi din zbor, înspre moarte
tăcând

el tăcând
Universul complice
tăcând.

Când pierzi o pasăre

şi dacă refuz
şi dacă nu mai pot
suporta încă
tabloul acesta
sărmanele-i aripi
căzute
ca nişte jucării inutile
la marginea ochilor
minuscule insule-n care
de atâtea ori
mi-am ascuns sufletul
ca un copil.
ca un copil râdeam
nebună
inconştienta mea bucurie
- pasăre dragă
cât de repede ne-a ajuns
răsuflarea otrăvită
şobolanul ascuns...
împreună cântam
dar poate şi el
străinul perfidul
neauzit de noi fredona
o arie păgână – o simfonie
a ruperii de lumină
împreună cântam
oh, blânda alunecare a discului
ce tot mai dement
se-nvârte acuma
spre gura-i lacomă de canal
zadarnic încerc eu la urmă
să mai îmbrăţişez în mişcare
fragila
pierduta ei inimă.

Douăzeci şi doi de ani

când fiecare om a devenit un număr
am început să fur
am început să dezlipesc etichete
am început să găsesc
tot mai mincinos
acest prea - simplu
scenariu aritmetic...
beţie de joc
în dosul căreia
cu greu se poate închipui
o fărâmă de inimă
o adiere de respiraţie;
ochii mei au început
să piardă culoarea
nisipului fin de clepsidră
mâinile mele au deprins
arta cotidiană a înfruntării
m-am învăţat
să rezist. reuşind
chiar şi-n ziua aceea în care
tocmai dragostea-mi picura la urechi
ritmul nestăvilit al numărătorii !

de atunci am început să hulesc
puţin câte puţin... însă apoi
cu tot sufletul meu condamnat
să nu-şi recunoască bătrâneţea
să nu-şi poată cuprinde copilăria
- închipuind singurul rol mai trist
ca o fragilă bisericuţă de lemn
cuprinsă de flăcari.

De ce am rupt firul de iarbă

desigur
aşteptam mai mult
şi mai mult… şi prea mult
poate.
nu doar siguranţa plecării
fără întoarcere - acidă
scurgere de conştiinţă
atât de bine obturând vederea
atât de adânc îngropând lacrima
după care nemărginit
de mult tânjeşte
firul de iarbă - încolţita
speranţă

ca el nu pot strivi
însăşi forma sărutului.

Curajul de a privi

scriam simplu
şi înc-aş mai fi putut
să mă-ntrerup de la jumătate
să las un gol de aer artistic
la interfaţa cu hârtia
- unii numeau asta "sugestie"…

îţi place sugestia omule?
sau mai degrabă
te-ncântă poate jocul savant
de cuvinte?

nu-i loc pentru joacă, ştii bine…
eu am pornit către tine odată
pe-un drum mai umbros decât altele
şi mai ferit de măsura privirii comune

păcat !… de-o altfel de privire aveam nevoie
şi n-ai avut privirea aceea pentru mine.

Moment

mai poţi aduce înapoi
zâmbetul dispărut
împreună cu omul
în vâlvătăile clipei
ca în misterioasele păduri
ale unei îndepărtate planete?

odată s-a hrănit şi el
vrăjit, la matca viselor tale
apoi s-a aşezat lângă inima ta
cu toată căldura sa împrumutată
din vechea torţă care animă astrele…
singur tu te-ai îndepărtat dintr-o frică
de privirea fierbinte, grea ca o viaţă
aruncată de voie-n capcana vulcanului.
timpul tău începuse deja să alunece
fără greş, pe cărarea rigolei…
n-ai ştiut
că Isus nu murise...
că nimica
nu ţi se arătase
întâmplător.

În căutarea lui Diogene

era singur
sărmanul câine rătăcitor
trei picioare trudite
şi incredibilul ciot de o palmă
balansat cu aceeaşi credinţă
deasupra abisului…
inutilă pendulă
colecţionând
clipele de uimire
tresăririle dureroase
şi greşelile
din privirile oamenilor

era singur
cu nimic însă
mai puţin, mai înfrânt
mai pierdut ca oricare...
părând că urmează un drum
doar al lui, fără nici o abatere
(în noaptea aceea de frig
pe străzile ude şi pline
de o deprimantă grabă umană)
părând că poartă în sine singurătatea
bătrânilor luptători ce statornic
împodobesc cu vise uitarea

iar eu fugindu-i din cale
deveneam Câinele…
iar el privind înainte
devenea Omul.

Înstrăinare

colecţionam amintiri
tăieturi din ziare
uneori chiar albume de artă
ce fără cusur şi nedrept
de inconştientă visare…
sălbatică păsăruică navigând
solitară, în cerul de umbre

un zbor cam împiedicat
un zbor cu tot mai dese căderi
în discontinuitate…

la fiece prăbuşire
mai dureros semnalizează
fiinţa ascunsă, fiinţa penalizată
(mic exerciţiu de aritmetică
sugerat pe o retenţie de suflu)

Aceeaşi

douăzeci şi trei de ani
- credinţă impusă
abandon sub o frunză de palmier
mai şubredă decât mângâierea
de abur
a ploii.

Prădător, dar mai ales pradă

documentar discovery:
o viaţă fără cuvinte
ce pare
magie
magie curată…
nici nu mai ştii
eşti aici
eşti acolo
şi iată-te !

flămânzit
obosit
disperat
încordat
cu tot corpul vibrând
de o ardere ucigaşă

dar mai mult
îngrozit
atacat
zgâriat
muşcat
sfâşiat
măcinat
digerat
spulberat
INCAPABIL SĂ ŢIPE !…

până aici
mai poţi rezista.
brusc, un ac îngheţat
ţi se-nfige în inimă… Doamne!
când lumea întreagă-i acuma
doar gura flămândă a fiarei
ultimul act al terorii
e acelaşi... e starea
comună.

Câinii vagabonzi

desigur... nu poţi vedea
(adăpostit cum eşti în fotoliul tău moale)
neîncetata luptă, îngrozitor
amestec de oase şi carne
de spaimă şi viaţă
hăituită de moarte;
nu e un loc prea plăcut
cu crâncena-i încordare şi
rareori, efemera-i destindere

desigur… nu ai vreun interes să observi
să ştii cum zâmbesc zdrenţele:
trupul întreg începând
dintr-o dată
să cânte -
  firul subţire de iarbă
    soarele călduţ
      fericita toropeală a prieteniei -
simfonia asta nici
într-un veac nu se lasă cuprinsă
de o astfel de minte ori de falsele
bietele tale cuvinte...
hei, pur şi simplu
tu n-ai izbuti
nici într-un veac
să te bucuri aşa
- tocmai de aceea
adevărata poezie nu-i deloc
un lucru
atât de artificial
asemenea nici viaţa…

ele nu pot fi
ceea ce apare la marginea
patului tău
tihnit
în fiecare dimineaţă.

Mica revoltă

nu sunt o particulă !
deşi mă puteţi strivi
înainte chiar de a mă atinge;
deşi mă puteţi schimba
tortura, folosi, murdări
deosebit de eficient
pentru neştiutele voastre scopuri;
deşi fără îndoială par o particulă
de la distanţa enormă la care, de voi
mi-aţi surghiunit sufletul...

oricum m-aţi lua însă
nu sunt o particulă
mie nu îmi ajung declaraţiile
cuvintele voastre confecţionate
pe nesfârşite benzi tehnologice...
şi nici nu-mi ajung
sfărâmicioasele aluaturi
cu mult curaj, prezentate de preoţi
drept părţi ale trupului
de har al lui Dumnezeu...
eu chiar la masa acestor
prea dedicaţi slujitori
nu văd decât planctonul
înşelător... mereu
cultivat din obsesia
de-a făptui în oameni esenţa
inconştientă a particulei.

Formula credinţei

veniţi şi voi până la Poarta mea -
aici s-a mai aruncat cu pietre
aici s-au mai înălţat idoli...
aici a mai curs (de atâtea ori) sângele
unor spectatori inocenţi la procesiunea
de glorioasă încoronare a privilegiului
strict animal de a fi înaintea
tot restului lumii.

aici cu toţi mă veţi biciui alături
încă o sută de ani cu vorbele voastre
dintotdeauna împietrite, înfricoşătoare
de dragul Supremei Vibraţii Obligatorii
pe mine, da... căci eu n-am reuşit să imit
perfecta transfigurare, nici în iluzia
edenică de cuib, de adăpost călduţ
cu generozitate oferit între geamurile
cuprinse în rame de aur ale vreuneia
din remarcabilele voastre diorame

veţi obosi şi voi într-un sfârşit
vă veţi târî-napoi pe continent
contribuind de-acum cu vorbe noi la bursa
fără sfârşit a speculaţiilor cu frica.
măcar fiţi împăcaţi… dacă pe voi
vă ţine aşa de aproape creatorul
visaţi cu mult avânt c-o să adunaţi oile
că o să mă admiraţi şi pe mine odată… perfect
pocăit, prăbuşit, concurând deopotrivă la raiul

din ceară, de meschini conceput ca de mintea
necoaptă şi crudă a unui copil
visaţi c-or să mă subjuge poate
subtilele voastre rituri şi muzici
de veacuri întregi îndelung distilate...
dar nu mă veţi prinde o clipă împrumutând
Divinei Persoanei ce au de-mpărţit între ei
oamenii
voi nu visaţi ce tare mă linişteşte să las
şi această nesfârşită luptă pentru putere
şi această obişnuinţă de a da totdeauna la schimb
în biologica
în instabila lor stăpânire.

Puterea

dacă forţezi
dacă împingi de la spate omida
ea cu o nouă atenţie îşi va modela mersul
cu o îndoită vigoare îşi va continua drumul
la înfricoşătoarea umbră a degetului

te poţi juca de-a dumnezeu cu omida
ca un copil egoist, ameţit de emblema puterii
dar fluturele nu îl poţi forţa la pas. cu adevărat
tot nu vei reuşi oricât de bine ţi-ai folosi
îndemânarea, mintea şi oricât
ar fi-ncercarea ta de disperată

fragilele aripi - o spumă de aer
ce-atâta de lesne va fi spulberată…
el poate să meargă, de vrea
dar în faţa constrângerii
cunoaşte doar zborul
ori moartea.

Pecari şi jaguarul

- eşti rău !
(tot repetă
în sinea sa porcul
c- o îndârjire
mereu mei mare)
de atâta vreme îţi număr jignirile
cu iz de scuipat aristocratic
am luat-o de la început
de o sută de ori…
şi de o sută de ori
la rând
m-am încurcat
în numărătoare !
nici nu mai ştiu
decât că s-a strâns mult, destul…
că-i timpul să înceapă o confruntare

- fereşte acum !
(pecari se-aruncă
fulgerător
spre gâtul jaguarului
îl răneşte
apoi se retrage.
dar imediat
pufneşte iar
ca un ciclon înfuriat
se-agită amarnic
şi grohăie cu înverşunare…

a obosit de acuma jaguarul
este uimit şi frustrat
tot corpul îl doare
dorinţa îi pare însă legitimă
- ea întrupează ideea de dominare !)
of !… porcul pecari e-un nesimţit
chiar când e vorba de viaţa asta a lui
ce nu reprezintă nimic
ce nici nu cunoaşte onoare
el nu se lasă uşor dominat
al naibii porcul ăsta smintit !
e singurul aici care nu se mai lasă
fără bătaie

Perversiune

în ce încăpere se desfăşoară
această gândire?
n-atinge obiecte
îi sunt prea străine
nu vede imagini
se vede pe sine !
hei, chiar aşa…
prin nimic ea nu poate
pătrunde în lume?!

dragonul se-nvârte în turnul de piatră
furios, îşi muşcă chiar coada cu înverşunare
sisoie !… se bâlbâie filozoful
sunt absolut sigur că mai există
şi un alt peisaj
în afara acestuia…
sunt absolut sigur !
dar pare că totul
totul se scurge acum
pe cristalele minţii mele
şi moare.

Ce nu ar trebui scris în poem

dac-aş avea cu adevărat ce spune
cuvintele acelea n-ar trebui
în nici un fel scrise

cu totul altfel se pot prinde de suflet
cuvintele cu un rost de-a fi spuse
şi nicidecum din peisajul unui poem -
el e cel mult o sfidare
a neputinţei.

Anecdotica

e o poezie mai veche care înşeală sufletul
vorbind despre copilărie, frumuseţe
maternitate ori bucuria fără pată a iubirii
vorbind de fericire ca despre o notă maximă
ori despre natură ca de o complice îndatorată
e o poezie mai nouă care vorbeşte despre nimic
din care mintea iese totuşi
antrenată

poetul splendorii !
spuneau - crează tablouri
solare, o cosmică revărsare de inspiratie
veţi fi copleşit… în peisajul
textualist este unic !
cu-adevărat, m-am rătăcit grozav
tot bâjbâind în ceaţa-i luminoasă
şi copleşită, dacă pot să mărturisesc
mi-am revenit doar închizând cartea.

poate mă-nşel, de ce nu, poate
sunt eu cam proastă
dar după atâtea bomboane cu miez
sclipitoare confetti
ori ce mi-a mai trecut şi mie prin plasă
am observat că am ajuns să evit
chiar şi cuvintele-ncrucişate.

Neajunsurile lentilei

aşa-i, precum spuneţi
e animalul cu mult
mai nedesăvârşit decât omul.
într-adevăr…
el nu cunoaşte mila de sine
el nu aruncă vina pe altul
pe societate, pe zei, pe hazard
pe un colţ de natură... adevărat
el nu cunoaşte minciuna
iar lăcomia îi e limitată
de ale speciei, nu se întinde
ca-n cazul oamenilor
până la lună

e simplu de tot animalul
un necunoscător al obsesiei
de-a se privi întruna-n oglindă
nici bucuria lui nu-i răutăcioasă
nici răutatea lui nu îl umple
vreodată de bucurie…
orice ar simţi animalul
în el se exprimă doar viaţa
trăită la prima mână.

Rândul fiecăruia

când o corabie se scufundă
constructorul plânge.

când o păpuşă se pierde, micuţul
stăpân o plânge cu lacrimi amare.

când unul din noi se decide să plece
cu toţii îl plângem, cerşind consolare.

când o iubire se stinge în noapte
e rândul lui dumnezeu să plângă.

*

la tot ce e suflet pe lume
chiar nu există cruţare.

Oferta

nu întoarce capul !
fiecare ar trebui să aibă un câine al lui
pe care, la sfârşit, să-l arunce-ntre stele -
avem pentru azi o minunată galerie de suflete
culese proaspăt din rigolele oraşului

nu pleca cu mintea încrâncenată !
prea sigur, din teamă, pe fapte impuse
imagini, valori fără suflet stăpâne
cu-adevărat pe doar o secundă
de univers

îngăduie-ţi să priveşti !
doar atât…
şi-o să vezi deschizându-se
în inima ta porţile lumii mai bune
străjuite de ochii căprui şi adânci.

Neputinţă

atâta iubire
e strânsă în mine
că-mi vine uneori să pleznesc
mă simt ca o coajă prea coaptă
mi-e teamă că ori explodez
ori mă preschimb într-o stafidă…

oh, cum să mă zbat mai eficient
cum să mă rup din oribila nepăsare !
la limita dintre percepţie şi
reprezentare
monstrul acela apare întruna
monstrul acela opreşte iubirea
monstrul acela blochează totul
din revărsare

nu îmi rămâne decât să fug dinaintea lumii
înaintea televizorului, înaintea computerului
am descoperit… viaţa de împrumut
nu te implică deloc
niciodată nu doare
la tot ce e sufocat înăuntru
răspunde întruna cu visul de aur
ce se opreşte fără greşeală
la graniţa dintre percepţie
şi reprezentare.

Lucrurile care contează

în conştiinţa modernă
realitatea începe să dispară
a fost înlocuită cu şcoala, cu slujba
şi-n rest, a fost înlocuită cu jocuri
cu zâmbete Melrose, cu planuri de case
a fost înlocuită de drame inventate
nenumărate chipuri familiare…
noroc că şi în lumea virtuală
e loc pentru un pic de realitate
aşa mai descoperim câteodată
că stratul de ozon se tot destramă
că-s specii care pier în umbra civilizaţiei
că iar a izbucnit un nou război undeva
că un violator s-a predat la poliţie
aşa mai descoperim un răpit de extratereştri
vreo câteva profeţii la sfârşit de mileniu
sau ultimele buletine de ştiri ale vedetelor
aşa mai descoperim câteodată
cât de egale au ajuns să ne fie toate…

de vreme doar cu-adevărat
se pare că încă ne pasă
iar zeii vremii şi-ai sorţii o ştiu
întruna se-nverşunează
lovind de obicei în aceeaşi
în cei care au mai fost atinşi
cu lipsa de scrupule a fiarei sălbatice !
dar nu e prea greu de-nţeles, fiindcă tot
cei loviţi şi acum sunt Aleşii…
deşi nu o cred, nu o ştiu
o aspră binecuvântare-i ţine
lucizi - prea sărmani
ca să îngroape din realitate în filme
în jocuri, în bârfa de după-amiază
în drogul demonic al vieţii
de suprafaţă.

UN TIMP AL SPERANȚEI

Un timp al speranţei

nu ştiu dacă vei înţelege
firul de iarbă plăpând
crescut între pietrele albe ale oraşului;
nimeni nu-i ştie visul
nimeni nu-i bănuie geometria ascunsă
nimeni nu-i împărtăşeşte credinţa
prea sinceră poate, pentru gusturile oamenilor

de ce-ai face-o tu, tocmai tu
cel din naştere, cel din fire hărăzit gloriei?…

prea simplu mi-e chipul, prea simplu vestmântul
prea simple cuvintele - ele nu pot atinge
un suflet, ca glasul cel dulce al harfei
sau versul duios al poeţilor

asemeni neştiutorului fir de iarbă
eu îmi ofer
doar viaţa.

Vis

adevărat, eu pot imagina
din revărsările sfioase ale memoriei
clipa de pustiu
zdrobitoarea săgeată de antimaterie
dizlocând spaţii stelare
în inima ta

pot imagina momentul
din care vei ieşi bătrân
cumplit de schimbat
sprijinit de toiagul fragil
ca tija îmbibată de apă a florii
prăpastia spaimei lăţită
mereu mai aproape
de tălpile tale

eu toate aluviunile durerii
şi chiar dragostea
molozul acesta ceresc
le pot imagina… într-un fel
şi chiar gândul nostru comun
în momentul sărutului
şi chiar neaşteptata îmbrăţişare
imensă întindere
cum numai moartea
spre care alerg.

Stele binare

e ceva mai mult
- vânătoarea cuvintelor
pânda, micile noastre tăceri
unghiul abrupt al privirii
deformat de o grijă
cu totul zadarnică

e ceva mai mult
- aburul timid de iubire
irezistibil, stăruind
pe buzele noastre
îmbrăţişare sublimată
în strigăt sublimat
şi el…

doar un vis, doar
cel mai important vis al meu
dăruit la răscruce de drumuri
şi suflete.

În lanțuri

fără cruțare ai tulburat
această singurătate a mea
rătăcită-ntr-un labirint al oglinzilor
această natură moartă a mea
în care credeam…
în care odată-mi păruse că sunt
atât de stăpân !

şi ştiu că nu există asemănare-n lume
nu recunosc aproximarea mea cu tine
şi aş mai putea să rezist încovoiat
sub îndoială şi chiar după prăbuşire
aş rezista mai departe nebun
vorbitor în pustie

dar nu mai pot să rezist în deşertul cu gratii
arzând aşteptarea… pe buze întruna
cu acelaşi nume !

Cântecele lui Circe

nu te-ndepărta…
o dată în viaţă
mă-ndrept către tine
cântându-ţi încet
dănţuind
cu nebune picioare
în ritmul focului
la braţul dragostei
dănţuind
îmi e sufletul un pulsar
azvârlind exploziva
şi incomoda lui
bucurie

nu te-ndepărta…
mâinile mele
ştiu să culeagă
sclipirea complice
din privirile aştrilor
nici nu bănuieşti cât de uimitor
de repede
se pot ele aprinde
la o jumătate de surâs
deasupra inimii tale…
numai pentru tine imaginând
gustul divinelor mângâieri
ce topesc, ce subjugă
ce evaporă toate urmele
timpului

nu te-ndepărta...
nefericit ca un copil
până acum niciodată
lăsându-se-n voia
prea fragedei nebunii...
opreşte-te mai întâi !
respiră mai întâi !
ascultă-mi chemarea şi-atât
va fi de ajuns pentru ca altfel
să se deschidă spre soare
inima ta...
asemeni neîntinatului
ochi de copil, asemeni
firavului mugure-n iarnă
ce-şi face destin
din lumină...
ascultă-mi chemarea, atât
e de ajuns pentru a ameţi
fără scăpare un muritor
iar nouă
ne stă pe deplin în putere
să împărţim un vis amândoi
robiţi pe vecie de vraja
colacelor de salvare.

Rugăciune

uşor să întinzi mâna spre tăcere
şi această inimă se va aprinde iar
palpitând cu durere...
o scurtă atingere doar
şi această singurătate tremurătoare şi rece
vibrând se va sparge în cioburi însângerate…
o mică nebunie poate
şi acest pentru tine neînsemnat
cuvânt al tău
spânzurat de un veac pe un vârf de Olimp
cântând va porni către văi îngheţate
ca un al doilea Prometeu.

Mots d'amour

atât de simplu pare
buzele tale şoptind un cuvânt
apoi încă unul - jumătate fiinţă
ca într-o diviziune meiotică...
un vis molatec tăiat în apele dulci
ale amiezei
un zâmbet sclipitor născut de înşelătoarea
mişcare a frunzelor

ce ar putea depăşi aceste ciudate
contururi de umbre?

cine ar mai putea să îmbrăţişeze
mica vietate pulsând cu atâta durere
mica poartă de iad
din pieptul fiecăruia?

Între mine şi tine

e timpul să pleci, călătorule
minunată a fost veşnicia cu tine
dar du-te acum…
nu aştepta să te încolţească
nesăţioşii lupi ai amintirilor
nu aştepta irezistibila chemare
drogul tău - jucărie pierdută
în edenurile altei planete
nu aştepta să te-ajungă din urmă ţipătul
ultimei mutilări – numai el
poate infecta o astfel de rană ca sufletul
rătăcit pe aleile singurătăţii

du-te acum... cât încă mai poţi sfida
nesăţioasa capcană din ochii meduzei
nu simţi deja că din clipa de rupere
nici un drum fără întoarcere
nu se va mai întinde între est şi vest sau
în orice altă direcţie decât
între mine şi tine?

Amintirile mâinilor (1)

de ce trebuia să pătrunzi aici?
templul meu era casa săracului
doar o fereastră
doar o singură rază de soare
nici nu-mi trebuia
mai mult de-o singurătate
pentru a aprinde noaptea cu stele
ori pentru a face să crească frunzele
- ele nu cunosc neasemuita îmbrăţişare
la nesfârşit repetată în memoria celulelor
cu ce le-ar ajuta creşterea?

asemeni sclavie
nu cunosc frunzele, nu cunosc stelele
de ce tocmai eu, căutându-te astăzi
oh, prea dulce otravă...
de ce astăzi nimeni
nu-mi poate fi iară
mai floare ca floarea?

Amintirile mâinilor (2)

te-am lăsat să dispari
precum dispare-n zorii zilei ceaţa
o dulce desprindere - îmi ziceam -
din îmbrăţişarea câmpiei
tot mai înalt... pe drumul
până la steaua cea mai îndepărtată
pe care se descompun lent speranţele

îmi ziceam -
de-aici nu-mi pot otrăvi drumul
aici îmi pot îngropa setea !
chiar nu vedeam... se purtau
pe atunci ochelarii de soare
era o modă a protecţiei şi eu
mă feream cu succes
de prea cruda lumină a vieţii
era un joc al acoperirii iar eu
aşa îmi jucam partea… acoperind totul
cu o grijă nebună
până la manşete, până la manşete
dacă se poate…
până la marginea de conştiinţă
dinaintea dezastrului

Reflexul

mergând desculţă prin iarbă
gândul se-ndreaptă din nou către tine
tu ai pentru mine această secretă
amprentă din praful cărării şi ai
o picătură de nectar în petalele florilor
şi o vibraţie de divin în cântările păsărilor

un astfel de gând e o undă albastră
ce-mi luminează în inimă...

Mistică

aproape de ochii obosiţi
de risipirea fără sens a particulelor
se atinge prea cruda aşteptare
de căpriorii răniţi ai sufletului

- m-auzi tu iubite?!

oh, numai eu sunt aici…
numai eu îmi înghit un suspin şi mă-ntreb
dacă acest univers adorat şi străin
dacă această fiinţă a ta
legănată de valurile fierbinţi ale dragostei
cu un strop va putea să însemne mai mult
decât inumana
dar tulburătoarea idee
care doar compensează
distanţa…

Ştafeta singurătăţilor

cineva a plecat din inima mea. era noapte
se auzea un glas necunoscut la intrare, iar el
s-a furişat nerăbdător în vârful picioarelor
a deschis... şi-apoi a plecat, cu multă decenţă
cum poate doar întunericul
se mai lasă încă dezlocuit
de impetuoasa rostogolire a zorilor
ca şi cum o dizolvare ar fi totuşi posibilă...
ca şi când el nu trăise decât
pentru acest ciudat curaj de a se retrage
la cea dintâi bătaie în uşă
a unui străin... ce nici nu se simte probabil
împins de cascadă.

Meduza

tu crezi că îmi poţi rezista, omule?
hei, nici nu mi-am pus încă mintea cu tine !
chiar nu glumesc… din temelii
dacă vreau, te cutremur
cu o singură privire !

o clipă doar şi-ţi ridic înainte oglinda
în care să îţi cunoşti zâmbetul…
acest minunat peisaj de lumină
nici nu a fost pân-acum
pentru tine.

te-ndoieşti că vei înţelege imaginea?
o vei iubi !… căci totul
e-acolo. era dinainte
dar se văzuse
numai de mine.

Ti amo

torente dezlănţuite
iute coboară la vale

a mai rămas în amonte
mintea cea de pe urmă
ori e şi ea o aluviune?

*

tremurul greu mă cuprinde
inima-ncepe să doară

ard să priveşti către mine
mă mai cunoşti, preaiubite… vezi tu
o parte din tine?

SCURTĂ PRIVIRE ÎNAPOI

Mulaj după suflet

era un test pentru femei
- ce mulaj aţi dori să trimiteţi
de ziua lui, iubitului dumneavoastră?
poate vă imortalizaţi buzele, poate gâtul
poate imponderabila încheietură a mâinii
(e pentru timizi o opţiune romantică)
ori de ce nu bustul, ameţitoarea curbă a
coapselor
ori blânda, fluida alunecare a pântecului
...căci nu e femeie să n-aibă la sine
ceva mai presus, hărăzit doar iubirii !

- ce încurajatoare părerea bărbatului
e o fericire să fii femeie !
chiar atunci când soluţia ta
nu apare între delicatele lui oferte
e o fericire să fii femeie !
fără nici o glumă…

dacă interesează pe cineva
eu chiar aveam un iubit pe atunci
(şi mai aveam un creion lângă mine)
cu gândul la el am scris un poem
iar la sfârşit i-am pus în palmă hârtia
spunându-i - iubitule
uite… mulajul acesta
e darul meu pentru tine.

Poetica

priveam amândoi la celebrul s.f.
ce maiestuos se îndepărta de pământ
impunătoarea navă extraterestră !
sclipea dintr-o mie de beculeţe
pe două măsuri ale muzicii
mereu repetate… admit
m-a impresionat
mai ales
cât de minunat
ar fi arătat jucăria
pe una din crengi
în pomul de iarnă
ori peste pătuţul
unui copil
atârnată…

n-am zis nimic
doar am luat un caiet
şi încă zâmbind
l-am deschis
pe când el s-a foit
supărat
a oftat
şi c-un rictus acid
s-a învolburat către mine
- chiar nu-nţeleg
ce scrii tu acolo
când iată…
nu e în tine
nici urmă de poezie!

Cântecele nopţii

e noapte adâncă şi plină de vară
dar cine astăzi o mai cunoaşte
după tainica lege a firii…
poate doar greierii
trişti mesageri
ce cântă din nou
de iubire

tu însă
ca de obicei taci
ce neagră tăcere întreruptă
de spuma reziduală a sunetelor
plutind pe-un fundal dintr-o altă lume
sunt voci, dintr-odată… şi bufnete
ceva pocnituri înfundate, câteva ţipete
un răpăit de mitralieră…
hei ! - iată o scurtă
frântură de muzică nouă şi proastă
la naiba… întotdeauna nemulţumit
mai faci înc-un tur nemilos de canale
şi iarăşi el cântă, vorbeşte
şi trage… şi-ajunge cu totul
la inimă valul
de spumă reziduală

afară
un greiere cântă
în casă
el va sfârşi fără nici o scăpare
strivit
ca un gândac de bucătărie.

Celălalt

e numai câinele pe care l-ai alungat de la uşa ta
dar care nu se poate îndrepta
spre o altă casă

e numai animalul umil care îţi şade pe prag
şi îţi păzeşte curtea
şi se-ngrijeşte încă de toate de parcă
nimic din ce se-ntâmplă rău
nu are pentru el
nici cea mai mică
semnificaţie

e numai mărunta fiinţă religioasă
ce speră la momentul de adevăr
când omul… schimbat dintr-o dată-n copil
se va-ndrepta la căldura de suflet
a celui care-l cunoaşte.

Vorbe târzii

cât de departe eşti...
aş fi încercat să trăiesc
într-o cută
a sufletului tău
aş fi încercat să beau
în fiecare dimineaţă
roua înmiresmată
din căuşul inimii tale
nepreţuite...
niciodată nu mi-am potolit
setea
niciodată n-am simţit
prelingându-se în venele mele
binemeritata răcoare

cât de puţin mă cunoşti...
aş fi încercat să culeg
dintre nenumăratele lumini
strălucirea fugară -
privirile tale
surâsul acesta ca o altă
fiinţă
viaţa ei fierbinte
independentă
traiectoria delicată a mâinilor
răspândind muzica

misterioasa rezonanţă
a trupului tău

le-aş fi făcut eterne
inima omului nu cunoaşte
altă măsură

aş fi încercat să mai lupt
pentru firavul echilibru
micul gândăcel, surprins
de furtună
pe un capăt de iarbă
- înduioşătorul tablou
de odinioară…
nici nu ştii
cât de greu îi mai recunosc astăzi
pânza uscată
culorile diluate de lacrimi
gândăcelul - poet care
se confundă deja
cu peisajul.

Dragoste de femeie

oh, cu mintea mea de copil
tu crezi că voi înţelege
pentru o clipă, o clipă măcar
amarnica-ţi prăbuşire de gânduri?

nu vreau să te mint.
mai aproape
mă simt de zborul cocorului
mătăsos, alintând trestiile...
mai aproape mă simt de tainica
creştere a florilor
şi-apoi chiar
neîntoarcerea orelor care ultima
s-ar jertfi înţelesului
îmi e mult
mai aproape
ca tine.

poate doar Dumnezeu
să mai înţeleagă atunci
cum de încă mă simt
cum de încă mă ştiu
cu un pas mai aproape de moarte decât
de ideea acidă a desprinderii...

Pentru un fel de a iubi

aş fi vrut
să poţi fi acolo cu mine -
stăteam pe un promontoriu îndepărtat
la marginea căruia se spărgeau visele
care-mi erau prea apropiate...

aş fi vrut
să poţi fi o prezenţă
însă tu n-ai trimis
nici atunci
decât visul.

Nu ştiu cum

cântam… nici nu-mi amintesc
câte cântări nu am născocit
pentru acel ce n-a ascultat niciodată
vreun vers, unul singur măcar
ca şi mine...

e drept că de mult am simţit
un prea curios fior înţepând
în dosul inimii, cu fereală
un ser îngheţat de luciditate
dar ce mai conta?…
la fiece despărţire
erau atât de multe de spus
nespuse se preschimbau în căldură
un val de lavă urca pân' la buză
prin coşul vulcanului şi apoi
nu ştiu cum, se scurgea
dintr-o dată
în cântec

chiar şi acum
tot îmi mai vine să-i cânt uneori
în semn de iertare, a mea melodie
dar, nu ştiu cum… gura odată deschisă
se-aud numai ţipete.

Detaşare

ai văzut...
cât de dureros
s-a prelins ea
între feţele
noastre?

picătura aceasta
nu oglindea
un surâs;
poate doar un fel
de singurătate
cocoţată pe stâncile
acelea abrupte
muşcate de valuri
poate doar un fel
de răceală
sau numai vântul
străin
răvăşind clipele aurii
ale după-amiezei
şi poate
a mai murit un cuvânt
între pereţii decoloraţi
ai camerei mele...

odată
am căutat pentru ei
cel mai frumos roşu.

Confesiuni

de ce sunt trist?
un simplu gând şi m-ajunge
necruţătorul serii vânt
până la inimă - sărmană
înfiorată gelatină
în care taie privirile, vorbele
măsurile unui război meschin
ce s-a născut din mai vechea luptă

prin ochi obosiţi eu mă văd
în chip de sisif – nesfârşit de dator
către tine… pentru un singur
zâmbet al tău.
astăzi ştiu c-am rămas
cultivând de atuncea
fără răgaz, din seminţele clipei
şi câte…
oh, Doamne !
şi cât de perfide
iluzii de-o vreme
n-au răsărit?

Zădărnicie

în ordine
îţi voi vorbi pe înţelesul tău
voi face singură toată construcţia
mă voi justifica într-o disperare

ne vom uni încă o dată mâinile
ne vom îmbrăţişa fugar
pentru conformare

vei căuta finalul apoi
grăbit te vei întoarce-n apele tale
iar eu îmi voi acoperi rapid goliciunea
şi mă voi duce să te privesc în continuare
cu ochii mei galbeni de peşte
de pe aceeaşi creastă a valului.

Decor şi isterie

să nu-mi crezi tristeţea…
nu sunt decât ceea ce
tu ştii prea bine că sunt.
tu singur îmi ştii corecta măsură
a tuturor gândurilor
a tuturor gesturilor
ţi-ai dat chiar doctoratul
într-o completă patologie
a stărilor mele nevrotice
corect !… nu e un centimetru
de umbră în plus
în toată această desfăşurare
să-ţi fie ţie cu totul
străină… (de pildă
revoltele mele-s
absurde, se nasc
totdeauna din lene
din teamă ori simpla
şi certa lipsă de minte)

tu ştii… nici talent
n-am prea dovedit
tot încercând să imit
ce-am crezut
a fi părerea ta despre mine
deşi o disperată nevoie aveam
de această părere să umple
un vid, o absenţă de rol
ce m-ar fi lăsat
prea nefericită
prea fără de nume…
tu ştii însă cât am sperat
să apari !

cât m-am vrut un decor
pentru desele tale
reprezentaţii…
şi ai avut un decor !
e corect că în timp
s-a uzat
e corect şi că azi
nu îmi vine să cred
că mai poate iar folosi
sunt de acum
prea multe oglinzi
prea multe ferestre crăpate

nu-nţeleg doar cum tu
tocmai tu care vezi
şi prevezi… care simţi
şi presimţi… tocmai tu
care ştii totdeauna pe toate
ai ales să nu-mi crezi tristeţea
ai ales să nu-mi crezi privirea

însă iară, nedemnă
renunţ.
am ales
să păstrez pentru mine
chiar şi ultima prezentare:
o înfăţişare a laboratorului
având pe masă, în centru, şobolanul
la finele de vis, c-un ochi
mai strălucind de o lacrimă
când surâzând
stăpânul vieţii şi al morţii
extirpă din el inima.

Extreme

cu ochi sângeroşi
disperat
şi lacom pândea
Animalul…
în clocotul
sângelui
se năşteau
universuri
ca spuma talazurilor
dezlănţuite

numai aşa
fierbe în oameni
cumplita
singurătate
- neîncetat
măcinând
toate florile
toate fibrele
toate oasele
sufletului

încă puţin
şi nici un sărut
nu va mai putea
salva lumea.
nici o pasăre
nu se va mai dărui
zborului.
de pe acum
în creuzetul obscur
al vulcanului
iubirea-n agonie
naşte
ură.

Orgolii

se luptă oare aici cineva ?

un monstru îmi pare…
nu-l văd, îi simt doar câteodată
când se apropie
răsuflarea.
mă înfior
dacă vorbeşte
cumplita-i răceală îmi
ustură inima
dar, Doamne… nu-l ştiu la înfăţişare !

apare din afară uneori
se mişcă brusc şi atacă
fără de cruţare
din mine apare cel mai des
e mai perfid atuncea, mai abil
se ţine dup-o mască
cum ar fi nevoia
legitimă
principiul ori dreptatea
- au toate acuma, mare căutare

de se-ntâlneşte demonul ascuns
cu cel ce vine dinafară
începe fără-ntârziere bătălia.
când monştrii se ciocnesc, de fapt
eu şi cu celălalt ne retragem… puterea
ne mai ajunge cât să privim
înfricoşaţi cum se tot luptă şi cum cresc
neîncetat cei doi saltimbanci fără milă
ei nu au niciodată nimic, însă-n noi
amândoi - prea fragili spectatori
taie adânc
fiece lovitură.

Scurtă privire înapoi

tot mai departe
alerg acum…
se pietrifică
lumea de basm
a iubirii
sufletul meu
este acest pavaj
înnegrit de durere
bântuit de necruţătoare
picioare

se aude plânsul laş
plânsul mic al copilului
rătăcind între
indiferentele feţe
ale oglinzilor
- ele nu fuseseră
înainte acolo…
puiul grădinii
nu trăia decât între
muguri de zâmbet
atât de materiali
precum strigătul de
victorioasă durere
a naşterii...
muguri de soare
care păreau să tragă în ei
toate sevele universului...

pe-atunci
lepădând animala
mea piele
atât de goală m-apropiam
de inima ta
în vreme ce tu
zâmbeai departe
descojeai seminţe
calm
măsurai timpul
care ne-a mai rămas.

Ultima întrebare

spune-mi
că n-ai fi crezut că se va termina aşa…
futurii fremătând în soarele verii
şi copiii bătând din palme
la spectacolul lumii
şi dragostea încălzind
încă
mădularele oamenilor

spune-mi
că n-ai fi crezut că şi între noi totul
se va sfârşi ca şi cum
nici n-ar fi început vreodată
ca un fior amăgitor şi crud.

Post Scriptum

dacă te-ajută s-o ştii
la sfârşitul capitolului
ochii mei încă pândeau
fiecare mişcare
a ta
şi chiar
ar fi fost de ajuns
o a doua mişcare sinceră

- tăcuta respiraţie însăşi
exprimă fiinţa mai bine
decât orice cuvinte.

Noaptea, un om

" şi vocile se pierd încet
înăbuşite-n marea întunecime..."

Ar putea fi freamătul apei apropiate
sau răcoarea jilavă din algele moarte
Ar putea fi primele zbateri ale vântului
sau ţipetele pescăruşilor singuratici
suspendate în aerul nopţii
Ar putea fi mătăsoasa, senzuala îmbrăţişare
a nisipului
sau vraja protectoare din privirea lunii
Ar putea fi o stea şi încă una
sau o mână iubită, poposind prea fierbinte
pe pleoape
Ar mai putea fi încă credinţa
sau o nouă poveste albastră şi unică
miraculos sădită în inimă

Dar nu mai crezi.
Nu.
De-acum
doar buza crăpată a lutului ars
adormind îngheţat de fiorul nopţii
doar cochilia gigantică de singurătate
ascunzându-ţi lacrima radioactivă
doar explozia tăinuită scurgându-se
ca o otravă lentă
în venele tale...
doar aceste ultime urme
murind încet pe schimbătoarele
nisipuri
doar ele acum
şi pasărea nebună, nebună din inima ta
Şi nu mai crezi
în umila succesiune a paşilor tăi străini
la marginea marii...

Egalitate

cine era mai egal în relație
leopard tânăr
vânător nemilos de defecte
desigur
el nu se simțise egal cu prada
o cântărise doar într-o clipă
o-nvăluise-n privirea cea rece
și-o biruise ușor
fără trudă
căci plină era
ea pe-atuncea
de slăbiciune
de teamă
de prea cunoscute
defecte.

stăpân fiind
s-a înfruptat încet
și calm
pe-ndestulate…
din toate cele bune însă
doar inima a lăsat-o de-o parte.

Amintirea unei aşteptări de dragoste

în toată strălucirea amiezei,
scufundată în dulcii eoni ai clipei
mă regăsesc o unică rază a celei
ce-am fost
într-o esenţială dimineaţă a verii
când aeru-mi părea un porţelan
lichid, scăpat din vitrina eternităţii
şi doar în cântecul fluvial al păsărilor
se mai prefigurau adâncimi viitoare
vibrând infinit de o altă sublimă
dar nesinguratică frumuseţe

pe-atunci
închisă-n basorelief credeam
c-odată cu mine chiar lumea întreagă
pierdută-ntr-un vis de iubire
ca pe un zeu cu o mie de aripi
te aştepta.

Paradox

distanţa devenea mitologică
numai atunci când ne situam într-o vecinătate
prea indecent de îngustă… poate tocmai într-una
în care ne-am fi putut sorbi sufletele
şi ce arzătoare era tentaţia!… însă tocmai atuncea

distanţa devenea mitologică.

Mici prostii, mici cuvinte

de ieri jucării … mici prostii
mici cuvinte de dragoste, cu neştiută
inconştienţă confecţionate
printr-o rapidă alunecare a sufletului
peste oglindă… ce sărbătoare de
voluptate meschină a sinelui
sub albe ogive de teamă
mimând suferinţa !

mici jucării… numai ieri
mi-am umplut camera
apoi casa
apoi lumea întreagă
cu ele.

Pasiuni

poate ar fi trebuit să nu mai trăiesc
după tot ce-a murit din iubirile mele
poate ar fi trebuit să mă chircesc şi să ţip
de o seamă de ori
ca un animal cu trupul strivit
poate ar fi trebuit cel puţin
să leşin
de durere…

dar nicidecum. respiraţia-mi curge
în continuare, netulburată
inima-mi bate la fel
ce trădătoare neaşteptată !
doar mintea cea rece îşi e încă sieşi
mai mult credincioasă
ea ştie prea bine:
iubirea cea mare
n-a fost niciodată
fiinţă-n
fiinţa aceasta.

Epilog

e timpul să mă întorc acum -
îmi strâng părul
îmi strâng şireturile bocancilor
şi cel mai tare
îmi strâng inima.

am drumul meu de acum
eu am un drum doar al meu
deasupra loviturii de cuţit
a trecutului .

PUNCTUL DE SPRIJIN

Sensul

unde să-ţi laşi sufletul
căprior hăituit până la moarte
de biciuirea fără răgaz a cuvintelor
unde să-l laşi o dată măcar
dar cu adevărat - să respire?

încă nu cunoşti locul
de soare şi stele... şi **tine**
în care singur îţi poţi
identifica vocea -
dar ai totuşi visul
şi ai totuşi viaţa
în întregime dăruite
pentru a ajunge acolo.

Despre lăcomie şi dor

cine mai crede în drumul înapoi?
numai în grădina îngerilor
se mai repetă pasul, se mai prelungeşte
sărutul...

de ce nu?

ei astfel mimează eternitatea
fără falsa pudoare a stridiilor
pentru care iubirea e încă
o incomodă amintire a corpului
monstruos deformată în foame.

Sedimente

ce-ar fi să-ţi mai aminteşti de mine?
de vremea când ne iubeam ca nişte nebuni
singuri pe lume…

azi văd o lumină căzând. unii cred
că-i o piatră din cer ori un semn
dar eu ştiu - este numai o formă comună de gând
ce s-a născut pe atunci dintr-un foc
al acelei iubiri
însă tu
n-ai văzut…
tu nu vezi
când te-ntorci în trecut.
neştiind că nimic nu se pierde
te întrebi doar întruna amarnic
mai rămâne oare ceva?
ce rămâne?…

Umbra

e oare privirea
fluida formulă care te-mbrăţişează
şi te topeşte deodată până la nemişcare
ori poate doar amintirea
de umbră a unei priviri?

oh, sufletul meu se abandonează
cu atâta fidelitate trecutului
ca unui binecuvântat amant
ce-i face o faţă a lumii solidă
şi-aproape iubită…

o astfel de mângâiere
mi-e scumpă prezenţă când clipa
de faţă oglindeşte doar chipul
prea dureroasei
singurătăţi.

Gânduri ude

ploaia miroase a iarbă ... imaginez
o ploaie posibilă, de acum în o sută de ani
slobozindu-se-n hohote, tropotind
ca o cireadă dezlănțuită pe suprafața câmpiei

- e sigur că se va bucura cineva atunci
la o fereastră deschisă, mirosind ploaia
și apoi c-o ciudată durere închipuind
o ploaie posibilă… peste încă o sută de ani.

Punctul de sprijin

m-am descoperit învârtind lumea
de la o vreme, pe degetul arătător.
un vârtej, o cădere, un vârtej
o cădere - când obosesc
încerc să mai schimb degetul
e cam târziu
pentru mine să-nvăţ…
orice nouă cădere îmi pare
a fi ultima.

dar tot mai găsesc încă
un efemer punct de sprijin
chiar acum - observând
un ţânţar prăbuşit în chiuveta
în care îmi risipesc lacrimile
mă întreb
pentru ce altceva
şi-ar striga deznădejdea
(cu atâta obositoare stăruinţă)
dacă nu pentru urechile vreunui
încă posibil Dumnezeu...?
oh, ce altceva
dacă nu un neînsemnat punct de sprijin
i-ar fi şi lui, întru totul
suficient?

este ales !
cum îmi ajunge un creion
să-l răsplătesc pentru credinţă
doar i-l întind... iar el se prinde
şi zboară - punctul meu de sprijin
la întâlnirea cu Fiinţa.

Ispita

aş fi putut să mă retrag
dincolo de fruntariile cele mai îndepărtate ale ceţei
aş fi putut… în interior se mai auzea încă marea

ştiam că mă rătăcisem în logaritmul cochiliei
în forma aceea de hipnoză, cel mai ades cunoscută
sub numele comun de "fiinţare"
ştiam ce obiect ciudat devenisem…
la nesfârşit posedat de mişcarea
haotică a atomului inimii mele
ştiam însă că mă mai pot întoarce la mare
ştiam sigur că mă mai pot întoarce
şi că pe ei chiar nu îi doare

imaginasem corabia, drumul
pânzele albe umflate de vântul
venind dinspre miază-noapte…
cu o grijă febrilă mi-am măsurat
forţele motrice, pentru ultima dată:
forţa de a visa lucruri cu sens
forţa de a iubi lucruri fără însemnătate
eram pregătită. de mult
îmi trimisesem înainte speranţa

dar m-am uitat în ochii câinelui meu
care îmi caută-ntruna privirea
şi m-am decis să rămân acasă.

Ancora

sunt un animal tare periculos
mi-am pierdut de mult instinctul de conservare
nu ştiu să iubesc decât dureros
disipat într-un bilion de particule iubitoare

când te afli prin preajmă, iubitule
sufletul meu te pândeşte întruna
se-azvârle deodată la tine hoţeşte
ţi-aşterne pe inimă o sărutare
apoi se retrage-ntr-o clipă…
tu o resimţi ca o arsură fără explicare

şi chiar dacă nimic nu te-atrage spre mine, iubitule
eu îţi dăruiesc un bilion de particule iubitoare
de nu ne e timpul acuma
te-aştept într-o altă viaţă - am răbdare.

Cercetătorul

daţi-mi timp!… implora
fiinţa aceea de o cosmică lăcomie
e tot ce îmi trebuie
pentru a înghiţi o sută de mii
de formule, un milion de imagini
pentru a procesa un miliard de evenimente!

cunosc… te-ai declarat un devotat al
cunoaşterii
de dimineaţă te trezeşte avântul
cu care crezi - visarea însăşi
ţi-a şlefuit încă un pic la cetate
munceşti ca un nebun, sari prânzul
(amiaza are o mare însemnătate)
la cină te compari c-un dumnezeu
privire de ansamblu, ziua şapte
dar nu eşti mulţumit, continui
cu înc-o zi… te opreşti în sfârşit
complet ameţit peste noapte

doar că în ultima clipă de veghe
te înfiori cu durere, cu teamă…
oh, biet copil, eşti atât de speriat
când te desprinzi de prea recea cunoştere

ţi-ar folosi să ştii că te iubesc
că tu, la rândul tău, iubind
pe Tine te vei cunoaşte?

Şeherezada

povestea pe care încă nu o cunoşti
eu o cunosc, ştiu şi urmarea
ţi-aş putea umple nopţile
născocind tot felul de nume
tot felul de ipostaze
doar pentru noi…
Faust şi Margareta
Hansel şi Gretel
Bătrânul şi Marea…

vino alături de mine, iubite !
vom încerca să respectăm partitura
un ascultător, o povestitoare, atât
ori, de ce nu
un povestitor, o ascultătoare…

o mie ne vor cunoaşte, ne vor privi
pe rând, ca pe-o comună întâmplare
nici unul măcar nu va observa uraganul
care tot creşte
câştigă-n viteză
se-azvârle-ntr-o trombă uluitoare
din două fiinţe făcând
într-o clipă
o singură răsuflare.

Locul de întâlnire

toate aceste urme
care mă tulbură…
partea misterioasă a vieţii
din care naşte întruna iubirea
hei!… iată-mă la apogeul
biologiei, iubindu-te
necunoscându-te
totuşi… poţi crede?
nu e nimic să mai fugă
din mine
eu ştiu deja dansul
mi-l pot asuma !
mi-l asum
cu toată durerea
şi forţa şi vraja…
privirea începe să crească
dorinţa uneşte evenimentele
de-acum
e timpul dăruit cu continuitate

neobosită
inima mea se îndreaptă spre tine
simţi zborul pescăruşului?
azi m-am gândit să îl fac
locul nostru de întâlnire.

Schiţă

mă-ntorc la un vis ciudat
şi nedesăvârşit ca sentimentele omului…
visez la vremea când cuvintele se vor transforma
din nou în imagine, în căldură
c-un singur cuvânt atunci îţi voi arăta venele mâinii
vei simţi trepidaţia sângelui, îi vei recunoaşte melodia
apoi palma se va răsuci încet către tine
îşi va arăta liniile
cum îşi oferă fiara, din obedienţă, burta
iar ochii tăi vor lăcrima de atâta cunoaştere
şi plin de iubire, vei întâmpina cauzele…

Concentrice

prea feluritele lumi
cărora le aparţinem…
Fiinţe care ne locuiesc
se întretaie în noi
clădesc împreună ori se luptă,
Fiinţe pe care noi le compunem
amarnic schimbate la fiece
zbatere a noastră,
Fiinţe ce înţeleg din noi
numai emoţia… şi-apoi
Altele pentru care ideile
noastre-s o hrană aparte

noi nu le cunoaştem, iubite…
nu ştim că avem atâţia
complici, atâtea decoruri
comune

nu ştii tu iubite, c-o parte
din mine iubeşte
o parte din tine
în toate.

Destin

după tot ce s-a spus acolo
mi-a mai rămas doar această privire
ce mă iubea… neaşteptat
şi dureros devotament
al privirii !

dac-aş cădea
te-ai repezi să mă prinzi

dac-aş fi tristă şi tu
te-ai întrista pentru mine

dac-aş muri
pot să jur că
m-ai ţine de mână

pentru o clipă m-am bucurat…
ce nu va fi, ce poate ar fi fost
mi s-a întipărit în fiinţă
numai atunci am reuşit să mă întorc
fără un ţipăt, fără o lacrimă

numai atunci am reuşit să accept
că nu vom fi împreună.

Flatline

se pare că încă trăiesc…
deşi tot ce ştiu şi iubeam mi-e acuma
o frescă străină. văd
ramuri greoaie de brad
şi frunze aromate de tei;
pe mica bucată de noapte cu greieri
lumina dulceagă de lampă o mângâie
portocalie. văd pe-o alee din preajmă
copilul şi tatăl
de mână.

*

iubitul meu, chiar de ai vrut să m-ajuţi
n-ai izbutit decât să mă pierzi.
m-ai rupt cu totul de lume.

tu nu cunoşti aceeaşi căldură
nici nu mai vrei să te dărui şi totuşi
încă mai spui că atâta îţi pasă de mine…
nu-mi pasă însă mie! – azi sper doar să lupt
să frâng în suflet greaua lăcomie.

să te mai văd însă adesea… să te aud
mi-e dat. doar la o palmă să te simt.
ne ţine crud de aproape destinul !
oh, lupt de pe acuma, mă crezi?
chiar surdă şi oarbă cum sunt
chiar ameţită încă de lovitură…

mă-ntorc de pe-o parte pe alta în patul de febră
şi mă ridic cu faţa zvântată. grăbesc
s-arunc pe geamuri toate proptelile
apoi, imediat, zăvorăsc iar chilia.

simt aerul rece şi tare de-afară.
îmi vine deodată să fug, dar observ
c-o parte de suflet rămâne într-una
în urmă. s-o las ?… să mă-ntorc ?!
nu ştiu ce să fac.

o las… în sfârşit, şi-alerg uşurată
eliberată-ntr-o zi, va fi iar cu mine.

Uman

nici în remarcabila-i filozofie
nu se poate găsi ceva
mai distinctiv ca bătutul câmpilor
- e o caracteristică de specie! -
un om e un om
doar un om...

tocmai de aceea
voi continua să compun
voi continua să bat câmpii
nu pentru robotul cunoscător
de toate, de propriile
sale mecanisme şi limite
de întreaga filozofie a lumii...
un om e un om
doar un om

dacă prin asta mai poţi înţelege
şi animalul fluid, interior
care-i trăieşte visele.

Sfântul

când a ieşit din palat
prinţul nu cunoştea încă durerea
părinţii-l ţineau într-un cuib aurit
la adăpost de orice grijă posibilă
departe de lume, departe de toată
mizeria

de-aceea poate nu a privit
durerea ca pe-o necesitate
lui necesară-i părea fericirea
şi clar !
necesar îi părea să îndrepte greşeala

un singur om să-i ajute pe toţi
- desigur, numai un prinţ ca el
ar fi acceptat provocarea…
s-a aşezat sub palmier, a aşteptat
iar când s-a ridicat strălucea
de-o fericire ce nu se trăieşte
vreodată cu întâmplarea

le va vorbi!
nu-i alta menirea…
vor fi doar cuvinte
care s-ajute întruna pe oameni
să-şi crească în suflet
iubirea.

Atingeri

contemplu aceste priviri ce mai mult
decât orice cuvinte, dezvăluie sufletul – ca într-o
impetuoasă fulgerare-a furtunii în noapte
un peisaj

ei nici nu-şi cunosc zbaterea… atât de adâncă
şi fără sfârşit căutare ce-i mână
în cumpăna tainică a vorbelor
nu recunosc pe cei ce se înfruptă la această masă săracă
cu o aprigă lăcomie devorând
fiece confirmare, fiece zâmbet de simpatie
tot ce trădează interes ori apreciere
nu recunosc nici pe acel ce iubeşte lumina
nici pe acel ce vânează puterea
doar pentru sine.

Momentul de orgoliu înaintea mării

stai în prag... deplângându-ţi prostia
tăvălit în propria vanitate lăcuită
amenajată asemeni unui somptuos
bordel - pentru măştile tale

stai în prag... măsurându-ţi lacrima
cântărind-o! prelungindu-i prea scurta
cădere c-un palid curcubeu de cuvinte

stai în prag ... izgonindu-ţi din inimă
marea, ca pe-o iubită nerecunoscătoare

stai în prag… înaintea ta marea

dar îţi aminteşti?
e chiar corpul de vrajă în care
ai rătăcit între atâtea lacrimi
meschina-ţi cupă amară…
e chiar corpul de vrajă în care
ai degustat din eternitate
sub forma dumnezeiască a unei
imense şi simple
particule

Cel care suferă

ai vocea blocată - îi zise bătrânul
de-a curmezişul sufletului ai aruncat
vreo câteva gânduri care-ţi aspiră
într-una simţirea.
de ce atâta stupidă încrâncenare?…
cei care suferă, suferă
nu se prefac, nu-şi amintesc
la nesfârşit, nu se află
oricând şi oriunde
în treabă…
uimiţi că în urma lor nimeni
nu-ntoarce privirea

dar spune-mi atâta:
te-ntrebi tu vreodată
ce plânge în tine?

când ochiul de copil e
rătăcit între atâtea
formule, ambiţii
versete abile
duzini de oglinzi proaste
corect…
poţi să o recunoşti liniştit
doar el plânge cu adevărat
în tot acest interior complicat
care se mai zbate
fără însă să mai trăiască.

Nemulţumitului

da, am ghicit
vrei pur şi simplu ceva
care să-ţi umple golul din suflet
- prea obosit, prea derutat
tot aşteptând un semn de la alţii
tu ai ajuns cu durere
să crezi o absurditate…

cum să îţi spun?
eşti atâta de plin… necuprins
se oglindeşte înăuntrul tău lumea.
crezi că e vreo emoţie a ta
crezi că este măcar o senzaţie
să-ţi mişte cât de puţin sufletul
să nu fi fost
înainte de toate
o tainică recunoaştere?…

crezi că ai dat de ajuns
asta e… dar de fapt
te-ai obişnuit de un timp
numai să iei tot ce poţi
de la viaţă…
cum te mai miri
că nedăruind
nu e nimic să vibreze
în tine?

floarea din inimă-i
moartă.

Peste bord

felul în care se moare
nu are nici o legătură cu restul
acelor despărţiri cunoscute
de tine, până acuma…
nu are nici o legătură cu fluturii
albi pe care-i visezi
lipiţi de retină
şi nici
cu panglica de un orbitor orgoliu
pe care-o ţii să împodobeşti cutia

tu crezi totuşi că ştii
ştii totul… şi doar ai pierdut
o iubire !

nu pot să-ţi spun ce naivă
îmi pare azi tinereţea
ce mult din marea-i putere
se pierde întruna la carul
nedemn al posesiunii…
dar nu ! n-ai iubit de nu ştii
că iubind eşti legat
cu o mie de fire sfinte de lume
şi nu poţi iubi de nu-ţi pierzi
pe vecie
instinctul de a ucide

întreaga natură cunoaşte
această iubire, o caută
i se alătură… povestea lui Orfeu
stă mărturie
ea nu are scop, nici nu piere
vreodată cu totul… şi află !
e tocmai o stare anume în care
ajungi să te simţi mai în siguranţă
ca niciodată
cu tine.

Pegasus

tic-tac… tic-tac…
credeaţi că am stat.
credeam şi eu că am stat.
dar buf … încă o revenire
nemeritată a memoriei
ce ghinion !
doar când mă gândesc
că mă căutasem atât de mult
prin lumea divină a visului
şi-n fine
chiar izbutisem să mă găsesc
într-o străfulgerare deplină
a peisajului

pluteam pe atunci
împreună cu alţii
(asemenea mie)
ne învârteam
dup-un curcubeu
ne azvârleam
peste cap în tumbe uluitoare
lumina de bronz izvorâtă din noi
curgea peste aripi în nenumăraţi
torenţi de culoare

când oboseam
ne aruncam pe un nor
ne întindeam… mai spunea
câte unul vreo glumă şi-apoi
îi răspundeam cu toţi
nechezând de nebuni
până ni se tăia răsuflarea.

Soluţia

dacă sunt singur
şi-i greu să îndur aşteptarea
dacă mă-năbuş de dorul
unei atingeri umane
iată ce fac…
mă-ntorc înc-o dată în mine
las focul să se întindă
să înnegrească pe alocuri hârtia
iar când se înăbuşe, amorţit
pot să visez şi eu mai departe
uitându-mi cu totul chilia

dacă nu-s singur şi totuşi
prea egoista mea frământare
nu mai interesează pe nimeni
(ori chiar de-ar fi vreunul interesat
eu nu îl aud şi el nu mă aude)
cât încă mai pot, consolat
mă-ntorc înc-o dată în mine
- poemele acestea sunt scrise
cu siguranţă
de unul căruia-i pasă
şi care-mi răspunde.

Spectacolul

sunt exhibiţionistul fără asemănare
am o grămadă de mantale largi, colorate
de pus pe mine când se-aşterne înserarea
am pălării de toate modelele şi mănuşi
care pot ului, am chiar cizme de stil
pentru adverse păreri - grijuliu mi le trag
ca să îmi depăşească genunchii

numai aşa pot să apar înaintea oamenilor
numai aşa mă strecor între ei
unde e mulţimea mai mare
unde aeru-i greu, unde vorba e deasă
şi unde nimeni nu se prea aşteaptă…
apoi, cu un gest de felină-mi desfac
braţele-n cruce, cu ele mantaua

dar printr-o ciudată coincidenţă
pieptul mi se deschide şi el, larg
în aceeaşi secundă, de două ori
mai lărgit ca în sala de operaţie
vreau ori nu vreau…
mi se vede mereu
inima.

Mai presus de toate

să recunosc?
privirea înlăcrimată a copilului
e Dumnezeu pentru mine…
surâsul bătrânului tivit cu amărăciune
e Dumnezeu pentru mine…
într-adevăr
mă umple de-o lumină divină
tot ce în om se transformă în lacrimi
poate e de la Dostoievski citire…

oricum, şoricelul cel slab se amuză
în colţul său cu păienjeni şi-şi spune
ciudat… n-aş fi crezut că există chiar oameni
care se mulţumesc cu mai puţin de la viaţă
ca mine.

Prieteni pierduţi

adevărat te-am iubit... cine mai ştie cu câtă
de nesuportat disperare am iubit eu această
de carne fiinţă a ta când tu fără vreo veste
ai plecat... sau poate doar ai închis după tine
o uşă a unei vieţi – cu o ciudată candoare
trecând pentr-o ultimă dată prin faţa
atâtor priviri răscolite de lacrimi… asemenea
c-un peisaj.
te-a cunoscut cineva?…
ori spune-mi - măcar ţi-a gustat cineva
din dulcea aromă de taină a firii
ca mine?

adevărat te iubesc... şi acum
cu falsele mele imagini, regrete
cu stilul acesta stupid omenesc venerând
pierduta unire - un zâmbet, accentul din voce
ori gestul... în mine-s rămase
prea multe fructe uscate
prea multe - o ştiu, de aceea
m-opresc în culcuşul acela umbros
mă aşez… îţi repet de câteva ori numele
iar inima mi se umple până la lacrimi
de-o blândă căldură ce seamănă numai
cu tine.

A dărui un poem

a dărui un poem acestor oameni
e poate a da înapoi o frunză pădurii
o rază din inima ta soarelui, ori un zâmbet
copilului, ce-ţi surâde chiar şi din somnul
de gând neatins, al istoriei sale…
nu-i o privire a lor sau un gest tu din care
să nu poţi zămisli un poem, să îl aprinzi
ca pe un foc, doar îndreptându-ţi lentila spre soare
el prea puţin va conserva fluviala percepţie
ce dăltuieşte replici din dragoste - instantanee
surprinse de suflet asemenea unui fotograf de artă
şi nicidecum nu va avea caracteristica ideală de curgere
pe care simpla simţire alături a unui prieten
o poate imprima sângelui…

dar şi amintirea unui porumbel
îţi poate lumina pentru o clipă cărarea
şi-un fâlfâit de aripi îţi poate înfiora privirea
şi o prezenţă duioasă ţi se poate câteodată aşterne
cu binecuvântarea unei lumi mai bune
lângă inimă.

Memoria sufletului

off, multe-ar mai fi fost de zis
de nu m-ar fi blocat într-una
câte o secvenţă
prea dureroasă…
am o întreagă colecţie
am chiar câteva ce îmi par fiecare
că vin dintr-o altă viaţă:

- bătrîne, mă plicitiseşti !… strigă
îşi trase cu năduf bereta marinărească

- da taci şi treci odată la treabă femeie proastă !

- tu nu ştii nimic, mucos fără minte ce eşti !

- închide pliscul, cioară scărboasă !

deci, ce să mai zic?
şi acuma dispreţul
mi se-nsoţeşte amarnic cu viaţa
de aceea mă strâng deja instinctiv
cu cei umiliţi… şi ador
dintre ei pe oricine
în schimb
nu vrea să dispreţuiască.

Surfing pe creasta valului

pe înserat am văzut porumbelul
parcă dormea în zăpada moale…
s-a-ntors către mine cristalul cel rece
mi-a prins pentru o clipă în cleşte privirea
apoi a trimis-o înapoi să mă taie

hei!… nu mă las!
lămuriţi-vă bine
stau lângă voi pe creastă acum
brusc vă intrig…
a fost tumba prea mare?
oh, gleznele-s moi
recunosc
gura e tare amară
dar aşteptaţi…
nu am ajuns
la un final
chiar m-am decis
să nici nu-nchei
mai înainte ca însuşi
valul să mă condamne

o plecăciune, prieteni
şi o nouă tumbă acuma
în cinstea voastră !
- chiar nu ştiaţi?…
eu pe toţi vă privesc
de pe val
şi puterii din mine nu-i pasă
dacă e noapte ori zi
dacă-i calm ori furtună
dacă e multă iubire ucisă în voi
şi încă nerăzbunată.

Identitatea

de vrei să mă cunoşti cu adevărat
priveşte-n ochii unui câine de stradă
cum se întoarce lumina în tine…
ce fel curios de fereastră…

nu am nimic mai important de împărţit
din mine
nici un fel de cunoaştere.

mai mult ca în sute de poze
mai mult ca-n felul în care mi-am decorat casa
mai mult ca în toate scrierile mele
mă vei găsi în privirea asta.

Ianuarie 1999

în vreme de pace
e loc pentru atâta dragoste…
zilnic, mozaicul se recompune
familia, feţele binevoitoare ale prietenilor
animalele de pe lângă casă

jurnalul de prânz însă iară
pe-o pagină-ntreagă aminteşte
de crimele khmerilor roşii… ştiai !
cum ştii şi de multe alte masacre
- istorie neagră pe care
nu ai trăit-o, dar iată
nu poţi să o uiţi… tot încerci
dar de fapt
nu poţi decât să o porţi
neîncetat
ca pe o cruce
în spate

poate de-aceea, îţi zici
te mai atinge şi-acuma
în vise
paralizia subită a victimei…
poate de-aceea
în câte o seară când bune

sunt toate
ți-e tare greu
sufletul… parcă
ceva înăuntru
nu crede orbește
ceva tot se teme
de prea înșelătoarea stare
comună de calm
și de ordine
ce-acoperă o vreme oroarea
la urmă impusă
prin crimă.

poate de-aceea
îți vine deodată să strigi
că **niciodată nu suntem**
suficient de răspunzători
pentru greșelile celor pe care-i cunoaștem
și nici
pentru cele care îi fac pe alții să sufere
alții de care auzim
fără să îi cunoaștem însă

și tocmai de-aceea, îți spun
nici cei mai buni nu se absolvă
pentru răul care se insinuează
și crește apoi liber în lume
când e loc pentru atâta dragoste…
dar noi doar ne trezim dimineața
și cu aceeași naivitate comodă ne pare
că mozaicul se recompune.

CUPRINS

(poeme scrise între 1983 şi 1999)

TENTAŢIE ŞI INSTINCT / 5
Îmi spun / 7 • Singur în pădurea cu ochi / 8 •
Fără glas în furtună / 9 • Dimineaţa / 10 •
Colina înverzită / 11 • Tentaţie şi instinct / 12 •
Thalita kumi / 13 • Când pierzi o pasăre / 14 •
Douăzeci şi doi de ani / 15 •
De ce am rupt firul de iarbă / 16 •
Curajul de a privi / 17 • Moment / 18 •
În căutarea lui Diogene / 19 • Înstrăinare / 20 •
Aceeaşi / 21 • Prădător, dar mai ales pradă / 22 •
Câinii vagabonzi / 23 • Mica revoltă / 24 •
Formula credinţei / 25 • Puterea / 27 •
Pecari şi jaguarul / 28 • Perversiune / 30 •
Ce nu ar trebui scris în poem / 31 • Anecdotica / 32
Neajunsurile lentilei / 33 • Rândul fiecăruia / 34 •
Oferta / 35 • Neputinţă / 36 •
Lucrurile care contează / 37

UN TIMP AL SPERANŢEI / 39 •
Un timp al speranţei / 41 • Vis / 42 •
Stele binare / 43 • În lanţuri / 44 •
Cîntecele lui Circe / 45 • Rugăciune / 47 •
Mots d'amour / 48 • Între mine şi tine / 49 •
Amintirile mâinilor (1) / 50 •
Amintirile mâinilor (2) / 51 • Reflexul / 52 •
Mistică / 53 • Ştafeta singurătăţilor / 54 •
Meduza / 55 • Ti amo / 56

SCURTĂ PRIVIRE ÎNAPOI / 57 •
Mulaj după suflet / 59 • Poetica / 60 •
Cântecele nopţii / 61 • Celălalt / 62 •
Vorbe târzii / 63 • Dragoste de femeie / 65 •
Pentru un fel de a iubi / 66 • Nu ştiu cum / 67 •
Detaşare / 68 • Confesiuni / 69 •
Zădărnicie / 70 • Decor şi isterie / 71 •
Extreme / 73 • Orgolii / 74 •
Scurtă privire înapoi / 75 • Ultima întrebare / 76 •
Post Scriptum / 77 • Noaptea, un om / 78 •
Egalitate / 79 •
Amintirea unei aşteptări de dragoste / 80 •
Paradox / 81 • Mici prostii, mici cuvinte / 82 •
Pasiuni / 83 • Epilog / 84

PUNCTUL DE SPRIJIN / 85 •
Sensul / 87 • Despre lăcomie şi dor / 88 •
Sedimente / 89 • Umbra / 90 •
Gânduri ude / 91 • Punctul de sprijin / 92 •
Ispita / 93 • Ancora / 94 • Cercetătorul / 95 •
Şeherezada / 96 • Locul de întâlnire / 97 •
Schiţă / 98 • Concentrice / 99 • Destin / 100 •
Flatline / 101 • Uman / 103 •
Sfântul / 104 • Atingeri / 105 •
Momentul de orgoliu înaintea mării / 106 •
Cel care suferă / 107 • Nemulţumitului / 108 •
Peste bord / 109 • Pegasus / 110 •
Soluţia / 111 • Spectacolul / 112 •
Mai presus de toate / 113 • Prieteni pierduţi / 114 •
A dărui un poem / 115 • Memoria sufletului / 116 •
Surfing pe creasta valului / 117 • Identitatea / 118 •
Ianuarie 1999 / 119.